

Numai tu poți

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Iarnă creată și-ncălțită
Spune-mi, tu, ai fost tocmită,
Mie doar să mi te-asameni,
Că-mi port frigul printre oameni
Făr' să-mi pese dacă vreunul
Mă adulmecă, nebunul,
Neștiind că pentru mine
Nu există ce sau cine
Să-mi topească ghețurile,
Să-mi adoarmă vânturile.

Numai unul îndrăznește
Și în ochi i se citește
Grija că-n oglinda iernii,
Când vin fulgii la vecernii,
O să mă ascund deodată
Și atunci voi fi-nghețată,
Vieți la rând cu morți confuze,
Cerul răstignit pe buze,
Iarnă, dalbă poezie,
Vrei să fii asemeni mie?

Spune-i tu atunci că-mi place,
Când vorbește și când tace,
Când pe foi de gând mă scrie,
Moaie tocu-n apă vie
Și trecând peste prefață
Mă-ncălzește, mă dezgheață,
Ochii mi-i călătorește
Printre stele și zâmbește
De mi-e teamă că-ntr-o seară
Mă preschimb în primăvară.

- Iarnă albă, nesfârșită
Știu că tu ai fost sortită,
Să-mi porți dorurile toate,
Peste munți și peste sate
Pân' la floarea ghețurilor,
Până-n tâmpla cerurilor.
Gerul tău nu mă supune
Pașii trec peste tăciune
Și prin neaua ce-și așterne
Jurămintele eterne.

Numai ea știe să-și culce
Pe zăpadă trupul dulce,
Albul ăsta să-mi ajungă
Iarna, cât o fi de lungă,
Și troienele de-nalte...
Dintre toate celelalte
Mituri vechi, povești uitate,
Găsesc drumul spre cetate,
E trasat cu apă vie
Din condei prin poezie.

Spune-i când ajungi la ea
Că-nflorește dragostea
Și pe ger și pe ninsoare,
Când în inimă porți soare,
Focul se aprinde-n vene
Dacă porți iubirea-n gene,
Ca un fluviu ce prin gheață
Și prin norii deși de ceață
Află calea mai ușoară
Curgând către primăvară.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș